

Arrest

nr. 173 702 van 30 augustus 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 20 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 augustus 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat. P. J.P. LIPS en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Keniaans staatsburger te zijn, afkomstig uit Mombasa en behorende tot de Luo etnie. U werd op 20 november 1985 geboren in Mombasa, waar u opgroeide en studeerde. U maakte de middelbare school af en volgde nog een opleiding verkoop/marketing en een hotelopleiding. Sinds 2007 werkte u in een hotel als animatrice en dit gedurende 7 jaar. U huurde een woning op het eiland Okonda, niet ver van Mombasa. In 2010 kwam Richard A., een vriend van uw vader, u vertellen dat hij met u wilde trouwen. U zei hem dat u hem niet wilde trouwen. In oktober 2010 kwam u hem opnieuw tegen, hij drong opnieuw aan dat hij met u wilde trouwen en zei dat hij u zou kunnen doden indien u weigerde. In november 2010 zag u hem op straat, hij gooide met stenen naar u. U wilde het voorval

aangeven bij de politie, maar zij wilden niet naar u luisteren, omdat Richard A. een rijk man is. Nadien zag of hoorde u Richard A. niet meer. Op 5 november 2011 trouwde u in Mombasa met Richard P., een Belg. U verkreeg op 15 juli 2013 een visum om uw man in België te vervoegen. Eens aangekomen in België woonde u bij uw man in. Aanvankelijk verliep jullie relatie redelijk goed, hoewel hij wilde dat u deed wat hij u vroeg. Op 14 juli 2014 reisde u met uw man naar Kenia. U verbleef met hem op hotel in Mombasa. Op 4 augustus 2014, de nacht voor jullie opnieuw naar België zouden vertrekken, vertelde uw man u dat hij niet wilde dat u terug mee naar België zou reizen. Hij vertrok zonder u naar België op 5 augustus 2014. Op 23 augustus 2014 reisde u hem achterna. U probeerde zich met uw man te verzoenen, maar hij wilde de echtscheiding inzetten en liet u op gegeven moment niet meer binnen in de woning. De echtscheiding werd door de rechter uitgesproken op 22 oktober 2015 en sinds 15 maart 2016 werd uw verblijfsvergunning ingehouden. Op 6 juni 2016 kwam de politie u arresteren op de plaats waar u verbleef. U werd overgebracht naar het gesloten centrum te Steenokkerzeel alwaar u op 4 juli 2016 asiel aanvraagde.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat u uw land van herkomst in juli 2013 verlaten hebt om uw man in België te vervoegen, (zie gehoorverslag CGVS p. 10, 11 en administratief dossier: punt 3.5 van de vragenlijst van het CGVS, ingevuld door DVZ). Het artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag stelt echter dat een vluchteling een persoon is "die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen". U verliet Kenia dus niet omwille van redenen die vallen onder de het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen.

Verder dient opgemerkt dat u nog tot 4 juli 2016 wachtte om een asielaanvraag in te dienen bij de Belgische asielinstanties, nadat uw verblijfsvergunning in maart 2016 werd ingehouden en u op 15 maart 2016 een bevel tot het verlaten van het grondgebied kreeg (zie CGVS p. 5 en stukken in het administratief dossier). Zelfs nadat u op 6 juni 2016 werd overgebracht naar een gesloten centrum, wachtte u nog bijna een maand vooraleer u een asielaanvraag indiende. **De vaststelling dat u na het verliezen van uw verblijfsvergunning en uw overbrenging naar een gesloten centrum nog bijna een maand wachtte vooraleer u asiel aanvraagde, is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst van de door u beweerde 'vrees voor vervolging' of het 'risico op het lijden van ernstige schade'.**

Gevraagd waarom u niet kon terugkeren naar Kenia, stelt u dat u voor uw vertrek problemen had met een man die met u wilde trouwen, en dat u als gescheiden vrouw niet meer naar uw familie kan terugkeren (CGVS p. 10, 11, 16).

Met betrekking tot de problemen die u had met Richard A., die met u wilde trouwen, kan worden opgemerkt dat deze problemen niet meer actueel zijn. U stelt dat hij u midden 2010 kwam vertellen dat hij met u wilde trouwen, wat u weigerde (CGVS p. 11). In oktober 2010 kwam u hem opnieuw tegen, hij drong opnieuw aan op een huwelijk en zei dat hij u zou kunnen doden indien u weigerde. In november 2010 zag u hem op straat, hij gooide met stenen naar u. U wilde het voorval aangeven bij de politie, maar zij wilden niet naar u luisteren, omdat Richard A. een rijk man is. (CGVS p. 11, 12.) Gevraagd of u sindsdien nog van hem hoorde of nog nieuws van hem had, stelt u dat u niets met hem te maken wilde hebben en geen nieuws van hem wilde (CGVS p. 12). U stelt verder dat u hem niet meer tegenkwam en dat hij u niet meer interesseerde (CGVS p. 13). Aangezien u in 2011 met iemand anders trouwde en pas in 2013 naar België verhuisde (CGVS p. 4, 5), en al die tijd klaarblijkelijk geen problemen meer had met Richard A., kan niet worden ingezien waarom de incidenten in 2010, intussen ruim 6 jaar geleden, u er op heden nog van zouden weerhouden naar Kenia terug te keren.

U verklaart verder dat u alles verkocht heeft toen u met uw man naar België kwam en dat een getrouwde vrouw niet kan terugkeren naar haar familie (CGVS p. 11). U stelt dat een getrouwde vrouw niet gerespecteerd wordt door de samenleving en dat ze discriminatie kan ondervinden van haar familie (CGVS p. 11, 15). Deze loutere bewering volstaat echter niet om een 'vrees voor vervolging' of het 'risico op het lijden van ernstige schade' in uw hoofde vast te kunnen stellen, u dient concreet aan te

tonen dat u hiervan slachtoffer zou worden en dat de problemen die u zou ondervinden ernstig genoeg zijn om te spreken van vervolging of ernstige schade in de zin van de Vluchtelingenconventie. Gevraagd of u een eventuele terugkeer naar Kenia met uw familie besprak, stelt u dat uw familie op de hoogte is van uw situatie, dat ze verbaasd waren over de scheiding en dat ze stelden dat u met iemand anders had moeten trouwen. Ze vroegen u ook waar u zou wonen als u zou terugkomen, aangezien uw familie u niet kan opvangen. Uw moeder vertelde u dat u niet bij haar kan komen wonen. (CGVS p. 13.) Uw verklaringen dat uw familie uw partnerkeuze in vraag stelt nu u gescheiden bent en dat zij u niet kunnen ondersteunen bij een terugkeer naar Kenia, kunnen bezwaarlijk als een daad van (systematische) vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aanzien worden. U hebt een opleiding genoten en werkte verschillende jaren in de toeristische sector (CGVS p. 7, 8, 9, 13). Uit uw verklaringen blijkt dat u een vrouw bent die voor zichzelf kan opkomen. U vertelt immers over een incident waarbij men op de gemeente uw verblijfsdocumenten wilde afnemen, waarop u reageerde dat dit niet normaal was, daar u nog niet gescheiden bent. Hierop kreeg u uw documenten terug. (CGVS p. 16.) Er kan dan ook aangenomen worden dat u ondernemend genoeg bent om in Kenia in uw eigen onderhoud te voorzien.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

In uw dossier bevindt zich een kopie van uw paspoort, waarvan het origineel zich in het gesloten centrum bevindt. Het paspoort ondersteunt uw identiteit en de stempels en visa in het paspoort ondersteunen uw verklaringen over uw in- en uitreisdata. U legt enkele documenten van het CAW voor, een ontvangstbewijs van een gerechtsdeurwaarderskantoor, bewijzen van aangifte bij de politie en het vonnis van de rechtbank met betrekking tot uw scheiding. Deze documenten zijn een aanwijzing voor de problemen die u in België hebt ervaren tijdens uw scheiding. Hoewel het CGVS erkent dat dergelijke problemen ingrijpend kunnen zijn, staan zij los van uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In het enige middel voert verzoekster de volgende schendingen aan: “Schending van de wet, in het bijzonder van de artikelen van 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 48/4 in samenhang gelezen met de artikelen 2 (recht op leven) en 3 (verbod van foltering) van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 2 (recht op leven) en 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen), 18 (recht op asiel) en 19 (verbod op refoulement) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 inwerkinggetreden op 1 december 2009; schending van de zorgvuldigheidsplicht”.

Inzake de motivering omtrent Richard A., de persoon die met verzoekster wou huwen in Kenia, stelt verzoekster:

“De conclusie dat er twee jaar zonder incidenten verliep tussen verzoekende partij en de heer Richard A. is geen bewijs dat deze laatste niet langer een bedreiging is voor verzoekende partij die hij naar het leven staat zoals geuit of dat hij het juiste moment afwacht om haar vooralsnog gedood te zien. Verwerende partij negeert dat verzoekende partij verklaarde dat (vraag 3.4 van de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken van 13 juli 2016):

(...)

Hieruit blijkt dat nu het ontzag die de “zwarte” voor de “blanke” na de echtscheiding niet langer voor handen is en niet langer een beletsel is voor de uitvoering van zijn voornemen.

Verzoekende partij huwde met de heer Rudy P. te Mombasa op 5 november 2011. Uit het administratieve dossier blijkt verder verzoekende partij door beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken buiten haar wil en controle op een geldig visum diende te wachten. De twee jaar

die verliep tussen haar klacht en haar vertrek is hiermee kennelijk geen "indicatie" van een gebrek aan vrees.

Eenmaal in België toegekomen had verzoekende partij geen onmiddellijke nood aan de vraag om internationale bescherming omdat zij de facto middels haar verblijfsrecht werd beschermd."

Inzake het feit dat verzoekster naar België kwam in het kader van haar huwelijk met Rudy P., de echtscheiding van Rudy P. en de situatie van alleenstaande vrouwen in Kenia laat verzoekster gelden:

"Het motief dat verzoekende partij haar echtgenoot vervoegde waarbij wordt opgemerkt dat dit vreemd is aan een gegronde vrees en waaruit wordt besloten dat verzoekende partij aantoonbaar geen gegronde vrees te hebben is niet ernstig omdat het leven uit meer handelingen bestaat dan alleen deze met betrekking tot een ingeroepen gegronde vrees. Indien dergelijke redeneringen worden aanvaard dan kan verwerende partij gelijk wat beweren. Zo kan zij dan stellen dat verzoekende partij naar de winkel ging om voeding te kopen maar dat daaruit geen gegronde vrees blijkt en bijgevolg er geen gegronde vrees bestaat. Deze redeneringen zijn absurd en zijn geen draagkrachtige motieven.

Daarentegen is het moment waarop verzoekende partij weet dat het echtscheidingsvonnis definitief is waardoor de ontneming van haar verblijfsrecht ook definitief is het moment dat zij weet dat zij (opnieuw) nood heeft aan bescherming. Haar raadsman in de echtscheidingsprocedure deelde haar per brief die verzoekende partij neerlegde mee dat het echtscheidingsvonnis via gerechtsdeurwaardersexploot moet betekend worden waarna de vervaltermijn begint om beroep tegen het echtscheidingsvonnis aan te tekenen. Verzoekende partij heeft tot op heden noch rechtstreeks noch onrechtstreeks via haar raadsman in de echtscheidingsprocedure het echtscheidingsvonnis bij gerechtsdeurwaardersexploot gekregen waardoor zij te goeder trouw meende dat het moment waarop zij een asielaanvraag moest indienen nog niet was aangebroken. Zij werd het definitieve karakter van de echtscheiding pas later en kort voor het indienen van haar asielaanvraag meegedeeld.

Hierdoor kan er in hoofde van verzoekende partij geen sprake zijn van een laattijdig ingediende asielaanvraag.

En al helemaal niet wat betreft de tweede reden van haar asielaanvraag die pas ontstond door de echtscheiding waarvan het definitieve karakter pas kort voor haar asielaanvraag werd meegedeeld.

De discriminatie die verzoekende partij als gescheiden vrouw te wachten staat bij terugkeer naar haar land van herkomst kwalificeren als onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 48/4 in samenhang gelezen met de artikelen 2 en 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 2 en 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

Alleenstaande vrouw die zoals verzoekende partij echtgescheiden en niet naar de familie kunnen terugkeren wacht een reëel risico op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandeling in Kenia. Amnesty International rapporteert dat 50 procent van de Keniaanse bevolking in de stad woont (zie stuk nr. 4, Amnesty International, Insecurity and Indignity: Women's experiences in the slums of Nairobi, Kenya, 7 juli 2010, AFR 32/002/2010, <http://www.refworld.org/docid/4c357f582.html>, p. 8) waarvan vooral alleenstaande vrouwen in de sloppenwijken terechtkomen dat geteisterd wordt door op gender gebaseerd geweld (zie stuk nr. 4, Amnesty International, ibidem, 7 juli 2010, p. 10) waar (vrouwvriendelijke) basishygiënische voorzieningen ontbreken en naar het toilet gaan een risico op verkrachting inhoudt (zie stuk nr. 4, Amnesty International, ibidem, 7 juli 2010, p. 5) terwijl hiertegen geen overheidshalve bescherming bestaat integendeel misbruik door "government security personnel" niet onrealistisch is (zie stuk nr. 4, Amnesty International, ibidem, 7 juli 2010, p. 12).

Verder toont de Immigration and Refugee Board of Canada aan dat weduwen en gescheiden vrouwen als alleenstaanden onderaan op de maatschappijladder geraken doordat zij naar de stad moeten verhuizen, geen eigendommen (meer) hebben en moeilijk werk vinden en dat wanneer zij trachten te overleven door werk in de informele jobsector zij slachtoffer worden van op gender gebaseerde discriminatie, seksueel geweld en etnische discriminatie en dit in een wijdverspreide context van straffeloosheid (zie stuk nr. 3, Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, Kenya: Treatment of single or divorced women who are living alone, including access to housing and employment in Nairobi; availability of social services offered by government and civil society (2013-January 2014), 29 januari 2014, KEN104757.E, <http://www.refworld.org/docid/559a74724.html>, pp. 4/7-5/7).

Hieruit volgt dat de verklaring over de hardheidsdrempeloverschrijdende mishandeling die verzoekende partij bij terugkeer naar haar land van herkomst te wachten staat meer dan een loutere bewering is.

De kwalificatie die verwerende partij van de verklaring maakt vindt geen steun in de feiten of de documenten in het administratieve dossier."

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij

in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De bestreden beslissing stelt: **“Vooreerst kan worden opgemerkt dat u uw land van herkomst in juli 2013 verlaten hebt om uw man in België te vervoegen, (zie gehoorverslag CGVS p. 10, 11 en administratief dossier: punt 3.5 van de vragenlijst van het CGVS, ingevuld door DVZ). Het artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag stelt echter dat een vluchteling een persoon is “die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen”. U verliet Kenia dus niet omwille van redenen die vallen onder de het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen.”** Verzoekster voert geen argumentatie dat zij haar land van herkomst verliet om andere redenen dan omwille van haar huwelijk met de Belg Rudy P.

Verzoekster stelt dat zij omwille van haar verblijfsrecht op basis van het huwelijk met een Belg geen onmiddellijke nood had aan de vraag tot internationale bescherming. Te dezen kan worden opgemerkt dat de noodzaak tot internationale bescherming niet wordt opgeheven door een verblijfsrecht op basis van een huwelijk. Dit klemmt des te meer aangezien niet betwist wordt dat aan verzoekster op 15 maart 2016 een bevel tot het grondgebied te verlaten werd betekend en zij slechts op 4 juli 2016 een asielaanvraag indiende, nadat zij reeds op 6 juni 2016 werd overgebracht naar een gesloten centrum. Redelijkervijze kan worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert haar land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen. Dat verzoekster naliet dit te doen en sinds 2013 (aankomst in België), en zeker sinds de betekening van het bevel om het grondgebied te verlaten in maart 2016 nog tot 4 juli 2016 talmde alvorens asiel aan te vragen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, tweede lid, d) van de vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoeksters algehele geloofwaardigheid.

Verzoekster voert aan dat zij een vrees heeft voor Richard A. die haar in 2010 wou huwen. De bestreden beslissing stelt dienaangaande terecht: ***“Met betrekking tot de problemen die u had met Richard A., die met u wilde trouwen, kan worden opgemerkt dat deze problemen niet meer actueel zijn. U stelt dat hij u midden 2010 kwam vertellen dat hij met u wilde trouwen, wat u weigerde (CGVS p. 11). In oktober 2010 kwam u hem opnieuw tegen, hij drong opnieuw aan op een huwelijk en zei dat hij u zou kunnen doden indien u weigerde. In november 2010 zag u hem op straat, hij gooide met stenen naar u. U wilde het voorval aangeven bij de politie, maar zij wilden niet naar u luisteren, omdat Richard A. een rijk man is. (CGVS p. 11, 12.) Gevraagd of u sindsdien nog van hem hoorde of nog nieuws van hem had, stelt u dat u niets met hem te maken wilde hebben en geen nieuws van hem wilde (CGVS p. 12). U stelt verder dat u hem niet meer tegenkwam en dat hij u niet meer interesseerde (CGVS p. 13). Aangezien u in 2011 met iemand anders trouwde en pas in 2013 naar België verhuisde (CGVS p. 4, 5), en al die tijd klaarblijkelijk geen problemen meer had met Richard A., kan niet worden ingezien waarom de incidenten in 2010, intussen ruim 6 jaar geleden, u er op heden nog van zouden weerhouden naar Kenia terug te keren.”***

Verzoekster voert geen concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat zij actueel, zes jaar na het beweerde huwelijksaanzoek, nog problemen zou kunnen hebben met deze man. Ze brengt geen concreet element bij inzake de actuele persoonlijke leef- of verblijfssituatie van Richard A. Waar verzoekster melding maakt van “(...) het ontzag die de “zwarte” voor de “blanke” [heeft] na de echtscheiding niet langer voor handen is en niet langer een beletsel is voor de uitvoering van zijn voornemen” moet worden opgemerkt dat dit een bewering is die gesteund is op het koloniale verleden en thans bezwaarlijk nog dienstig kan worden aangevoerd.

Verzoekster verwijst naar de discriminatie die zij zou kunnen ondervinden als echtgescheiden vrouw. Waar verzoekster aanvoert dat zij niet bij haar familie kan terugkeren, kan worden opgemerkt dat dit bezwaarlijk een vluchtelingenrechtelijke vervolging betreft. Tevens blijkt dat zij voor haar vertrek naar België gedurende zeven jaar in een hotel werkte als animatrice (gehoor CGVS, p.7), secundaire school afmaakte en navolgend een opleiding verkoop en marketing en hotellerie volgde (gehoor CGVS, p.9). Verzoekster is derhalve een zelfstandige vrouw die reeds in het verleden aantoonde dat zij op zelfstandige wijze in haar inkomen kan voorzien. Het is aldus niet plausibel dat zij zich in de sloppenwijken van Nairobi of andere sloppenwijken moet vestigen. Gelet op haar profiel kan niet aangenomen worden dat zij omwille van het feit gescheiden te zijn van een Belg (in de mate dit al gekend zou zijn in Kenia) een vluchtelingenrechtelijke vrees voor vervolging zou ondergaan.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Gelet op de hogere vaststellingen kan niet aangenomen worden dat verzoekster als alleenstaande gescheiden vrouw een discriminatie zou ondergaan die leidt tot een schending van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

W. MULS